

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Om Christendommens Sandhed

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 115. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1826_444_2-txt-shoot-idm6498/facsimile.pdf (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

dode, ja, da Bibel:Ordet ligger for de fleste Løbere, som en sinkende Lazarus i Bogslas: Graden, saa er det umageelig et stort Guds Under, at da Kristi Kløge, ned at ville forsvare Troen med Bibelen, og den Hellig: Aand med Bog: stav:Kristen, ikke har begravet haade Tro og Bibel i evig Forglemme!

Nen har nu Bibelen, netop i det Tids: Rum, den brugdes saa bagvendt, og forsvaredes saa aandalst, virket usiglig meget til Troens Beskyttelse og da Troendes Øs: lysning, da har den derved unegentlig selv paa det Klarlig: ste hvidnet, at den hører Herren til, og er et Mæster: Værk af Guds Aand, hvis Lanter og Veie er saa hvid over vore, som himlen er over Jorden, og hvis Sporsmaal det alle Dage er til Stavets Born: om det er underligt for vaders Dine, at det da ogsaa vore underligt for Mine! Vis! nok var Bibel:Kløningen og den kapitelafske Prædiken kun frugtbart og velsignet, naar Menigheden gjende Troens Ord i sit Hjerte, og naar de Kristsløge Præster betragtede sig som den Sællig: Aands levende Medstaber; men begge Dele maatte jo være ureneelige med Bogslas: Troen og Kapittel: Hesningerne, dersom ikke Bibel: Staven havde faaet i et magisk Forhold til Troens Aand, og til det levende Ord, som den vis nok ikke er, men dog ufigurabel betegner, og vækker, naar den gribes og føres med Troens Haand, vidunderlig paa Præstes Tungen, og overalt hvor den falder, som Ordets Sød, paa frugtbart Jord. Saa visst dersor, som Bibel:Staven Kun da gør stærk, forbanjen: de, Jes:Lean, naar den sees i sit rette Lys, og man ej tilstrider den, men Guds Aand og Guds Ord, de Blomster og Frugter, som udspyrre paa den i Gåbenmarket, ligesaa vilde ej selv den svigste Tro paa Bibelens Bog: Stav langt foreneligere med levende Tro og med Menighedens Lazar, end den mystiske Selv:Kloegstab, der forment haver lig over

(51)

Kristen, og lader den enten ubenyttet, eller frækker, halo formæstlig og halv barnagtig, at gjøre den Hellig: Aands Gjerning, men smitter kun Menigheden, som den vil oplive, med sin hidlige Feber, og fyller sin forvirred Dunkelhed til Slue, ved prælende at sætte den i Herrens Lyse: Stage, hvori kun det Lys passer, for hvilket Maanen blegner og Solen rømmer!

Saa lidt det dersor er os tilladt, at dolge og fortælle noget aandalig Sandhed, fordi vi i forbundet, den vil vorde faaet misbrugt, saa nødvendig maae vi paa det Største advare de Troende for Snaren, og dersor vid seg, saaledes det faaer til mig, gjort det døde Vidnesbyrd, om Bibel: Stavens Sikkerhed og Krab paa vor Grefrygt, levende, i det jeg vidner, at netop ved denne Grefrygt, og sake Overbevisning om Kristens magelos venlige Forbindelse med Troens Aand, netop derved er Bogslas: Kristen blidet alt mere og mere levende for mig, saa jeg var og maa evigvis Kristen som en Bog: Stav, der i Troens Haand ej blot underscetted min Gang, men ledte mig vid underligt, som Staven leder den Blinde, indtil omsider Din opledes, da jeg saa, det var naturligvis ikke Staven, men den lille Engel: Barne: Troen, der ledte os saa sikret, som det kun var muligt, naar vi holdt fast paa Staven, som Engelen var bundet til. Nu var det vis nok Sand at blinde Menighedens Engel til Staven, thi han slo, som de smaa Borns Engle, alid se Gaderens Ansigt, og folge Hornene ved Saanden, saa de sole, lange for de se det, at de har en levende, himmelst Ledssager, og saa de ej befreved med Kamps: Staven, da ej kan høre, men undervistes paa den anden Side af en Barne: Stav, der er en Lov, uindmærlig udspringet af den Store, og vores ejer Saanden, men under den kærvende Indstjernings heraf, som jeg stiller Barne: Engelen, de velsignede Småne,

(52)

